

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní žalobce: **Ing. J.V.**, bytem, zastoupeného JUDr. Bronislavou Orbesovou, advokátkou, se sídlem Štefánikova 5462, 760 01 Zlín, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2007, č.j. KUZL-32981/2007, sp. zn. KUSP-32981/2007/DOP/Ti,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 11. 6. 2007, č.j. KUZL-32981/2007, sp. zn. KUSP-32981/2007/DOP/Ti se z r u š u j e pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení v částce 16.184,- Kč a v částce 23.240,- Kč k rukám JUDr. Bronislavy Orbesové, advokátky se sídlem Štefánikova 5462, 760 01 Zlín, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 26. 8. 2010, č.j. 57 Ca 26/2007-125, byla zamítnuta žalobcová žaloba podaná proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2007, č.j. KUZL-32981/2007, jímž žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí

Městského úřadu Vsetín (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 4. 2007, č.j. MUVS13146/2006/21/OSA/KL, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f/ bod 1, § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 a § 22 odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) tím, že dne 10. 7. 2006 v 07:51 hod. na silnici I/57 v obci Ústí u Vsetína jako řidič vozidla RZ 3S8 6616 překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem v obci o 20 km/h a více, čímž porušil § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. o pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve znění pozdějších předpisů.

Dále dne 10. 7. 2006 okolo 07:55 hod. na silnici I/57 v katastru obce Leskovec jako řidič vozidla RZ 3S8 6616 při předjíždění jiného vozidla ohrozil a omezil protijedoucího řidiče, který musel náhle změnit rychlost a směr jízdy, čímž ohrozil i jiné účastníky silničního provozu. Tímto jednáním porušil § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu.

Dále dne 10. 7. 2006 okolo 07:58 hod. na silnici č. III/05741 v katastru obce Seninka jako řidič vozidla RZ 3S8 6616 držel při řízení vozidla v ruce záznamové zařízení, čímž porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu.

Podle § 11 odst. 1 písm. b) a c), § 14 odst. 1 a § 22 odst. 7 zákona o přestupcích, mu byla uložena pokuta v částce 5.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců, přičemž dále dle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích byla mu uložena náhrada nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč.

Proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 8. 2010 podal žalobce kasační stížnost, rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č.j. 5 As 77/2010-156, byl citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně, jenž o věci nyní rozhoduje podruhé, proto v daném případě upouští od rozsáhlé reprodukce dosavadního průběhu řízení, neboť ta je účastníkům již dostatečně známá, tudíž nepokládá za potřebné je opakovaně podrobně rekapitulovat a omezuje se v dalším jen na uvedení těch rozhodných skutečností, které jsou podstatné a nepochybné pro rozhodnutí ve věci z hlediska právního názoru vysloveného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č.j. 5 As 77/2010-155.

Pokud se týká námitky žalobce vytýkající nedostatečnou specifikaci spočívající v překročení povolené rychlosti (prvý výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně), neboť neuvádí konkrétní rychlost, kterou žalobce jel a v držení záznamového zařízení při řízení vozidla (třetí výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně), který nespecifikuje záznamové zařízení, vyplývá ze soudního spisu, že tyto námitky žalobce vznesl až v podání ze dne 9. 6. 2010, přičemž napadené rozhodnutí žalovaného mu bylo doručeno již dne 13. 6. 2007. Stejně tak i další stížní námitky, uvedené v obsahu odůvodnění rozhodnutí NSS pod písm. m), n), o) a p) uplatnil žalobce poprvé v soudním řízení až v podání dne 9.6.2010, tudíž po zákonné lhůtě (§ 72 odst. 1 s.ř.s.).

Podle § 71 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb. v platném znění, soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), žalobce může kdykoli zařízení žalobní body omezit. Rozšířit žalobu na dosud

nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.

Z citovaného právního ustanovení tak vyplývá, že změna žaloby spočívající v rozšíření o dosud nenapadené výroky, popřípadě o další žalobní body, je možná pouze pokud neuplyne lhůta k podání žaloby. Soud musí konstatovat, že citované žalobní námitky žalobce nebyly uplatněny včas, nemohlo být proto k nim přihlédnuto.

Odlišný názor však soud sdílí, pokud se jedná o popis skutku spočívající v omezení (ohrožení) protijedoucího řidiče při žalobcově předjíždění, neboť již v žalobě žalobce namítal, že druhý výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje údaj o tom, kdo byl oním protijedoucím řidičem, jaké vozidlo takový řidič řídil, jakým konkrétním způsobem musel změnit rychlost a směr jízdy, přičemž chybí i bližší určení místa, kde ke skutkům mělo dojít. Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 26. 8. 2010 uvedl, že z dikce § 22 odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o přestupcích nevyplývá nutnost identifikace protijedoucího vozidla ani jeho řidiče. Nedošlo-li k nehodě a nevznikla-li žádná škoda, nebyl důvod ke zjišťování těchto okolností. Tyto závěry krajského soudu však Nejvyšší správní soud pokládal za nutné korigovat. Odkázal na usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č.j. 2 As 34/2006-73, Sb. NSS č. 1546/2008, www.nssoud.cz, dle kterého „*již výrok rozhodnutí (nejen odůvodnění) musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popř. i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným. V rozhodnutí trestního charakteru je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen, kdy je třeba odmítnout úvahu, že postačí, jsou-li tyto náležitosti uvedeny v odůvodnění rozhodnutí.*“ Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že specifikace skutků v odůvodnění rozhodnutí nemá vliv na posouzení otázky, zda se správní orgán dopustil vady řízení, pokud skutek specifikoval ve výroku svého rozhodnutí neurčitě. S právním názorem Krajského soudu vysloveného v přezkoumávaném rozhodnutí, sice, že z dikce § 22 odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o přestupcích nevyplývá nutnost identifikace předjížděním omezeného (ohroženého) vozidla či jeho řidiče, se Nejvyšší správní soud ztotožnil. Na druhé straně však zdůraznil smysl a účel vymezení skutku ve výroku rozhodnutí trestního charakteru, tedy potřebu nezaměnitelnosti skutku s jiným skutkem. V této souvislosti uvedl, že „tento smysl a účel je zdůrazňován nejen v již opakovaně odkazovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, ale i v právní teorii i praxi trestně právní (srov. např. Šámal, P. a kol.: Trestní řád, 6. Vydání, C. H. Beck, Praha 2008, strana 1009 a násled., rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 20. 11. 1992, sp. zn. 6 To 49/92 (Sb. ns č. 16/93), ze dne 4. 9. 2002, sp. zn. 7 Tdo 686/2002, ze dne 23. 1. 2003, sp. zn. 7 Tdo 40/2003, ze dne 28. 5. 2003, sp. zn. 6 Tdo 620/2003, ze dne 18. 2. 2004, sp. zn. 8 Tdo 102/2004, ze dne 27. 4. 2004, sp. zn. 7 Tdo 410/2004 (Sb. ns č. 7/2005), ze dne 3. 11. 2004, sp. zn. 8 Tdo 1080/2004, ze dne 31. 3. 2010, sp. zn. 8 Tdo 167/2010). Ze smyslu a účelu tohoto ustanovení vyplývá, že je třeba zásadně trvat na tom, aby tzv. skutková věta výroku vyjadřovala stručně a výstižně žalovaný skutek, kterého se pachatel podle výsledku řízení dopustil, přičemž zde je třeba uvést konkrétní údaje týkající se místa, času a způsobu spáchaného skutku, a to nikoliv jen opisováním dikce zákonných ustanovení. To zdůrazňuje i žalobcem odkazované rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 3. 1994, sp. zn. 3 To 105/93, Sb. ns 43/94. Nelze však opomenout, že naproti tomu (jak je zdůrazněno v tomtéž rozhodnutí) do výroku (jeho skutkové věty), nepatří okolnosti, které nejsou relevantní ani z hlediska zákonných znaků příslušného protiprávního jednání, ani z hlediska individualizace skutku tak, aby nemohl být zaměněn s jiným.“

Z uvedeného tedy vyplývá, že ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o přestupcích ve spojení s § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu nepředstavuje skutkovou podstatu, která by omezovala předmět přestupku na konkrétní vozidla či okruh vozidel, případně na konkrétní řidiče či okruh řidičů. Z pohledu naplnění zákonných znaků skutkové podstaty pak NSS přisvědčil krajskému soudu v názoru, že zákonná dikce předmětné skutkové podstaty nevyžaduje a priori specifikaci protijedoucího vozidla či jeho řidiče. Výtka Nejvyššího správního soudu ve vztahu k rozhodnutí Krajského soudu v Brně se však týkala toho, že se nikterak nezabýval dostatečností specifikace skutkového děje ve druhém výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, co se týče konkrétnosti určení místa spáchání právě z pohledu nutnosti konkrétního vymezení skutku tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným. Ačkoliv soud vycházel ze skutkového stavu, který tu byl k datu vydání rozhodnutí žalovaného, tj. ke dni 11. 6. 2007 (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), právní úprava však byla řešena podle stávající judikatury Nejvyššího správního soudu, tj. vrcholného orgánu správní justice, tedy především podle usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č.j. 2 As 34/2006-73, www.nssoud.cz a rozsudků tohoto soudu shora citovaných. Ve světle odkazované judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 8. 12. 2009, č.j. 8 Afs 73/2007-111, www.nssoud.cz) dospěl krajský soud k závěru, že druhý výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně z uvedeného pohledu je neurčitý, nepřesný, nedostatečně specifikovaný v popisu skutkového děje, tzn. že místo spáchání přestupku nebylo dostatečně identifikováno a vymezeno. Podle § 77 zákona o přestupcích výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání. V daném případě je třeba zdůraznit, že těmto požadavkům rozhodnutí správního orgánu I. stupně nedostálo. Jako popis místa spáchání přestupku je v daném výroku uvedena pouze silnice I/57 v katastru obce Leskovec. Z takto vymezeného místa však v žádném případě není zjištělné, kde přesně mělo k přestupkovému jednání dojít. Ust. § 77 zákona o přestupcích rovněž stanoví, že konkretizace místa přestupku má být obsažena již ve výrokové části rozhodnutí a nikoliv až v jeho odůvodnění. Shodně se závěry rozsudku NSS ze dne 23. 2. 2005, sp. zn. 3 Ads 21/2004, www.nssoud.cz, „....je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Řádně formulovaný výrok, v něm na prvním místě konkrétní popis skutku, je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod.“ Soud proto zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., rovněž i pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé dle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

V návaznosti na právní stanovisko Nejvyššího správního soudu, který pokládal důvodnými stížní body žalobce 3) a 4) spočívající v tom, že se soud nijak nevypořádal s žalobními body uvedenými pod písmeny j) a l), se Krajský soud v Brně s těmito žalobními body vypořádal následovně:

Žalobce namítal, že fotoaparát použil za účelem získání důkazních prostředků, jedná se dle jeho názoru o stav krajní nouze, kdy se snažil tímto způsobem zajistit důkazní prostředky pro účely přestupkového řízení. Tuto skutečnost uvedl i v doplnění a odůvodnění odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně dne 25. 5. 2007. Soud musí přisvědčit žalobcově argumentaci, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného zcela absentuje vypořádání se s tímto žalobním bodem, to znamená, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.). Odvolací orgán je rovněž povinen

zabývat se jednotlivými odvolacími námitkami. Neučinil-li tak, zatížil řízení vadou, která mohla mít vliv i na zákonnost rozhodnutí ve věci samé dle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. (viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice ze dne 8. 1. 2008, č.j. 52 Ca 44/2007-42).

Dále žalobce vytkl, že se krajský soud nikterak nevypořádal se skutečností, že pokud snad překročil povolenou rychlost, museli ji překročit i policisté, kteří jeli těsně za ním, tedy sami museli porušit zákon. Jedná se tudíž o důkaz získaný nezákonně, ledaže by žalobce nejel nedovolenou rychlostí, ovšem potom by policisté nemluvili pravdu.

K tomu soud uvádí: Aby mohla posádka policejního vozidla prokázat řidiči měřeného auta překročení nejvyšší dovolené rychlosti, musí po dobu měření jet stejnou rychlostí.

Podle § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, řidič motorového vozidla o maximálně přípustné hmotnosti nepřevyšující 3500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/hod.; na dálnici a silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 130 km/hod. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvíce 80 km/hod.

Výše uvedené ustanovení platí pro všechna motorová vozidla bez výjimky. Ani policejní vozy nesmí jet na dálnici a silnici pro motorová vozidla rychlostí vyšší než 130 km/hod., pokud neužívají zvláštního výstražného světla modré barvy. Měřit v souladu se zákonem tak mohou v tomto případě pouze vozidla o maximální přípustné hmotnosti převyšující 3500 kg a případně jiná vozidla nebo jízdní soupravy, jejichž konstrukční rychlost je nižší než 130 km/hod.

Podle § 41 odst. 1 citovaného zákona řidič vozidla, který při plnění úkolů souvisejících s výkonem zvláštních povinností užívá zvláštního výstražného světla modré barvy, případně doplněného o zvláštní zvukové výstražné znamení (dále jen „vozidlo s právem přednostní jízdy“), není povinen dodržovat § 4 písm. c), § 5 odst. 1 písm. f), g) a h), § 6 odst. 5 a 6, § 7 odst. 1 písm. b), § 11, § 12 odst. 1, 2, 4, 5 a 6, § 13, § 17, § 18 odst. 2, 3, 4 a 8, § 19 odst. 2, 3, § 20, § 21 odst. 2, 3 a 4, § 22, § 23, § 24 odst. 3 a 4, § 25 odst. 1, 2, 3, 4, 5, § 26 odst. 3, § 27, § 28 odst. 2, 3 a 5, § 31, § 32 odst. 6, § 35, § 36 odst. 1, 2, § 39 odst. 4 a 5; je však povinen dbát potřebné opatrnosti, aby neohrozil bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.

Měří-li řidič policejního vozidla řidiče, který překračuje nejvyšší dovolenou rychlost, musí mít v době měření zapnuté zvláštní výrazné světlo modré barvy. V opačném případě porušuje zákon a dopouští se stejného přestupku, jako řidič měřeného vozidla. Režim tzv. zvláštních zvukových výstražných zařízení doplněných zvláštním výstražným světlem modré barvy upravuje § 41 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, § 24 odst. 5 vyhlášky č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a § 24 odst. 7 téže vyhlášky. Jak vyplývá z obsahu správního i soudního spisu, uvedená námitka žalobce byla obsahem odvolání i obsahem žalobních bodů, nicméně se jím žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí nezabýval, ačkoliv podle § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád platí, že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci, a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Žalovaný pouze nepřiléhavým způsobem konstatoval (strana 14) v odůvodnění rozhodnutí, že „to, zda policisté měli či neměli po celou dobu zapnuté zvukové a světelné výstražné znamení, není předmětem tohoto případu. Zpochybňovat svědecké výpovědi policistů kvůli tomuto faktu je zcela bezpředmětné, neboť to, zda policisté měli či neměli maják na střeše vozu není rozhodné pro prokázání protiprávních

činů obviněného. Navíc oprávnění policistů porušovat předpisy silničního provozu není vázáno na užití výstražného světla modré barvy, případně doplněného zvláštním zvukovým znamením, ale na povahu úkolu, kterou plní. Jsou případy, kdy by naopak mohlo dojít ke zmaření splnění úkolu, jestliže by policisté sledovali rychle jedoucí vůz a upozornili na sebe houkající sirénou a blikajícím majákem.“ I v tomto bodě proto musí soud konstatovat, že postup žalovaného byl v rozporu s § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, řízení tak bylo zatíženo vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.).

Bez hlubší úvahy a odůvodnění zůstala žalobcova tvrzení sice, „že policisté tvrdili, že o spáchání skutku (předjíždění) mají videozáznam, proto žádal jeho předložení, přičemž u výsledku však pořízení videozáznamu popřeli, dále, že žalovaný připouští slova „máme vás natočeného“, avšak zcela nelogicky a v rozporu se smyslem slov dovozuje, že se jedná o zadokumentování radarem, dále že v podání ze dne 9. 6. 2010 navrhl jako důkaz fotografii, na které je zachycen policista sedící ve vozem s kamerou v ruce a v témže podání doplnil, že vyhýbavé odpovědi policistů k pořízení tohoto videozáznamu „nevzpomínám si“, „myslím, že ne“, „nevím“ vyvolávají pochybnosti, když si lze jen stěží představit, že osoby popisující jinak jednání žalobce, tak detailně, si nemohou vzpomenout na tak zásadní věc, která by odstranila veškeré pochybnosti v tomto řízení, a to zda byl či nebyl pořízen videozáznam“. Soud se ztotožnil s uvedenými výtkami žalobce, neboť rozpor mezi výpověďmi policistů co do pořízení videozáznamu ve vztahu k žalobcem pořízenému zvukovému záznamu a fotografii, oslabuje věrohodnost výpovědi policistů. I v tomto směru proto bude třeba provést podrobnější a důslednější doplnění skutkového stavu věci. To znamená, je třeba, aby žalovaný blíže objasnil, zda, proč a v jakém rozsah má případný rozpor mezi výpověďmi policistů ve vztahu k žalobcem pořízenému zvukovému záznamu a fotografií vliv na věrohodnost výpovědi policistů k uvedenému skutku (předjíždění).

K žalobní argumentaci, že žalovaný nevzal v potaz námitky žalobce v tom směru, že na jedné z fotografií je patrné, že okolí radaru na policejním vozidle bylo poškozeno nebo byl díl přední masky vyjmut, čímž by vznikly pochybnosti o odpovídajícím technickém stavu radaru, bylo zjištěno z úředního záznamu policie ČR, Okresní ředitelství dopravní inspektorát, č. j. MUVS13146/2006/11/OSA/KL ze dne 27. 11. 2006, že dne 10. 7. 2006 nebyla hlášena žádná technická závada na služebním vozidle Škoda Felicia v civilním provedení, SPZ:, která by měla mít za následek poškození radarového zařízení, a to z důvodu, že v tento den žádná taková technická závada nenastala. Pokud se týká platnosti ověření silničního radarového rychloměru, tato dle ověřovacího listu byla stanovena do dne 3. 11. 2006. Technický stav a funkčnost zabudovaného měřicího zařízení RAMER 7CCD, byla prokázána z úředního záznamu Policie ČR, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Územní odbor Vsetín, dopravní inspektorát ze dne 14. 6. 2010 a ověřovacího listu č. 191/04 vydaného dne 3. 11. 2004 autorizovaným metrologickým střediskem RAMET C.H.M., obsah obou listin byl rozveden v odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 8. 2010. Na základě takto ověřených skutečností dospěl soud k závěru, že poškození čelní masky policejního vozidla nebylo prokázáno, tudíž nejsou dány podklady pro úvahu o případném vlivu poškození přední masky vozidla na funkčnost radaru. Úvaha žalovaného k této otázce obsažená v napadeném rozhodnutí (strana 11), že „jediným poškozeným dílem v přední části karoserie vozidla je krycí lišta mezi pravým předním světlotmetem a předním nárazníkem v délce cca 25 cm, která nijak nesouvisí s funkcí radaru“, je nepřezkoumatelná, neboť vzhledem k citovaným listinám, nemá podklady ve správním spise.

Krajský soud v Brně vázán právním názorem NSS vycházel při novém posouzení dané věci z právních stanovisek tohoto soudu a zohlednil pokyny NSS obsažené v jeho rozhodnutí ze dne 27. 5. 2011. Z těchto důvodů proto změnil původně vyslovený právní názor, sice, že žaloba není důvodná a naopak pro zjištěné vady řízení specifikované v obsahu odůvodnění tohoto rozhodnutí dospěl k závěru, že ze strany žalovaného došlo k pochybení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a), b) a c) s.ř.s., napadené rozhodnutí proto zrušil pro vady řízení bez jednání. Pouze na okraj soud uvádí, že žalovaný s rozhodnutím v nepřítomnosti účastníků řízení souhlasil v podání ze dne 21. 12. 2012, právní zástupkyně žalobce v podání ze dne 20. 12. 2012. V dalším řízení bude žalovaný postupovat na základě vyslovených právních názorů obsažených v odůvodnění tohoto soudního rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). V této souvislosti však soud zároveň poukazuje na ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, dle kterého přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie. Podle § 20 odst. 2 citovaného zákona do běhu lhůty podle odst. 1 se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení podle zvláštního právního předpisu.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly zastupováním Mgr. Radima Dostála, advokáta, advokátní kancelář Vsetín, Palackého 138, kterému udělil plnou moc dne 20. 6. 2007. Z přípisu jmenovaného právního zástupce ze dne 4. 12. 2008 bylo zjištěno, že žalobce odvolal tomuto zástupci plnou moc pro zastupování v řízení. Dne 4. 2. 2009 oznámil žalobce změnu právního zástupce, z doložené právní moci ze dne 8. 4. 2009 bylo zjištěno, že jej bude zastupovat JUDr. B. O., se sídlem Štefánikova 5462, 760 01 Zlín. Soud proto vyčíslil náhradu nákladů řízení před soudem v souvislosti se zastoupením Mgr. Radimem Dostálem, sestávající z odměny za 4 úkony (příprava a zastoupení, podání žaloby, účast při jednání dne 22. 11. 2007 a dne 13. 3. 2008), právní služby po 2.100,- Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) a j) vyhlášky č. 177/1996 Sb. v platném znění, náhradu za 5x režijní paušál po 300,- Kč podle § 13 odst. 1 a 3 citované vyhlášky a za promeškaný čas v souvislosti s poskytnutím právní služby dle § 13 odst. 1 písm. a) citované vyhlášky činící 100,- Kč za osm půlhodin strávených cestou do místa jednání soudu a zpět (Hovězí – Brno), tj. 800,- Kč. Cestovní výdaje přiznány nebyly, neboť tyto byly přiznány v rámci řízení vedeného u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 57 A 47/2011. Protože jmenovaný advokát je plátcem DPH, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvézt podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty činící 2.720,- Kč. Celková odměna a náhrada hotových výdajů dřívějšího zástupce žalobce, tedy činí 16.184,- Kč. Co se týče náhrady nákladů JUDr. B. A., tyto se skládají z odměny za 4 úkony právní služby (příprava a zastoupení, vyjádření žalobce ze dne 9. 6. 2010, účast při jednání dne 17. 6. 2010 a dne 26. 8. 2010), právní služby po 2.100,- Kč, náhrady za 5x režijní paušál po 300,- Kč, náhrada za promeškaný čas v souvislosti s poskytnutím právní služby dle § 14 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb. v platném znění, tj. za 8 půl hodin strávených cestou do místa jednání soudu a zpět a to k jednání dne 26. 8. 2010, neboť k jednání dne 17. 6. 2010 byla tato náhrada přiznána ve věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 57 A 47/2011. Cestovní výdaje, které žalobce uplatnil, byly přiznány v rámci řízení vedeného u krajského soudu v Brně pod sp. zn. 57 A 47/2011. Dále soud vyčíslil náhradu za zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč, soudní poplatek z kasační stížnost ve výši 3000,-Kč a 1x režijní paušál v souvislosti s řízením vedeným u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 5 As 77/2010. Ustanovená advokátka je plátcem DPH, nárok na náhradu nákladů řízení se

proto zvyšuje o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., a která činí 3.040,- Kč. Celková odměna a náhrada hotových výdajů JUDr. B. O. tedy činí 23.240,- Kč. Zastupovalo-li žalobce v průběhu řízení postupně více advokátů, je platebním místem jen ten advokát, který účastníka zastupoval v pořadí jako poslední, tj. JUDr. Bronislava Orbesová. Lhůtu pro uhrazení nákladů řízení stanovil soud na 30 dnů od právní moci rozsudku, neboť takovou lhůtu považoval za adekvátní dané věci, kdy finanční prostředky budou vypláceny v souladu se zákonem o finanční kontrole.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. prosince 2012

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová